

Philippa
GREGORY

Ținutul mareelor

Traducere din limba engleză și note
de Mihaela Negrilă

POLIROM
2021

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Dan Croitoru.

Philippa Gregory, *Tidelands*

Copyright © 2019 by Levon Publishing Ltd.

Originally published by Atria Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

All rights reserved

© 2021 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © eglelip/Depositphotos.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

GREGORY, PHILIPPA

Ținutul mareelor / Philippa Gregory; trad. din lb. engleză și note de Mihaela Negrilă. – Iași: Polirom, 2021

ISBN: 978-973-46-8507-3

I. Negrilă, Mihaela (trad.; note)

821.111

Printed in ROMANIA

Doi bărbați erau așezați de-o parte și de alta a focului. La intrarea lui James, se ridicară și îi strânseră mâna, dar nu se pomeni nici un nume.

— L-ai văzut?

— Da. I-am spus că se va petrece la miezul nopții. Și m-am întâlnit cu marinarul, ne-am înțeles la preț, îi încredințăm James. L-ai mituit pe paznic?

— A fost lesne, zise celălalt. Nu e păzit cum era la Carisbrooke. Asta a fost înțelegerea cu Parlamentul și ei o respectă. I-au oferit libertatea de-a veni și-a pleca aici, îngrădită doar de cuvântul său. Nesăbuiții, ei cred că un acord e singura lui speranță.

— Dacă voi fi prins la casa lui Hopkins, nu mă așteptați. Duceți-l de aici cât mai iute. Vasul se numește *Jessie*, e la chei și e gata să ridice pânzele.

— Credeam că se numește *Marie*? obiectă al doilea bărbat.

— M-a lăsat baltă. E *Jessie*.

— L-ai plătit pe om?

— Douăzeci de coroane la plecare, douăzeci când ne întoarcem cu bine acasă.

— Merg cu el în Franța, dacă-mi îngăduie, zise primul bărbat. Nu mă întorc.

— Trebuie să mă întorc cu marinarul ca să-mi închei misiunea aici, zise James.

Vârî mâna în buzunar și-i dădu celui de-al doilea bărbat o punguță grea, adăugând:

— Însă poți să păstrezi asta pentru mine. Să fii pe chei ca să plătești vasul când se întoarce.

— Nu vrei s-o ții tu?

James clătină din cap.

— N-ai încredere că n-o să ți-o fure și n-o să te arunce peste bord? întrebă omul indignat. Ce fel de aliat e ăsta? Într-o aventură primejdioasă ca asta?

James rămase tăcut o clipă.

— Nu am încredere în nimeni, răspunse el, auzind adevărul acestor cuvinte în propriu-i glas. Nu am încredere în nimeni pe acest meleag care e, de fapt, mare, în aceste porturi care nu sunt refugii, în acest ținut al mareelor care se retrag.

— Poftim?

— Oricum, dacă nu ajung la chei, du la bord persoana pentru care am venit, în siguranță, și plătește-l pe marinar.

— Cum adică dacă nu ajungi la chei?

— Dacă voi fi prins, zise James fără emoție. Dacă voi fi mort.



Cu cinci minute înainte de miezul nopții, cei trei bărbați își traseră pe cap pălăriile înalte și își înfășurară pelerinele groase în jurul umerilor. James presupuse că tremurul care-l cuprinsese și dorința de-a mai rămâne lângă foc erau pricinuite de aerul umed.

— O s-o iau înainte, zise el. Tu vii în spatele meu și aștepti sub fereastra lui, iar tu aștepti pe chei.

— Așa cum am stabilit, zise primul bărbat, arțăgos din pricina fricii. Pentru Dumnezeu, putem s-o luăm din loc?

La casa familiei Hopkins toate ferestrele erau întunecate. Nu se vedeau gărzile, dar James avea o bănuială că, fiind militar experimentat, comandantul de la Castelul Carisbrooke postase oameni să păzească ușile indiferent ce promisiuni făcuse Parlamentul cu privire la libertatea regelui. Portarul familiei Hopkins de la ușa principală fusese mituit să închidă ochii la miezul nopții, dar era cu neputință de știut dacă nu cumva erau spioni ascunși în intrândurile întunecate ale ușilor sau lipiți de pereții cufundați în beznă. James părăsi strada mare și intră cu siguranță prefăcută pe poarta grădinii, iar apoi, ocolind răsadurile de legume și ierburi, merse până la ușa bucătăriei. Era descuiată pentru livrările de alimente de dimineață. James răsuci mânerul și păși în bucătăria tăcută.

Ajutorul de bucătar se ridică de pe patul lui mobil¹ de lângă sobă.

— Cine-i acolo?

— Sssttt, eu sunt, zise James pe un ton familiar. Nu știam dacă și-a adus aminte cineva de bucățelele de pâine înmuiate în vin pentru el?

— Ce?

— Regele. Mănâncă pâine înmuiată în vin la miezul nopții. I-a dus cineva sus?

— Nu! exclamă flăcăul. Doamne! Mereu se întâmplă asta. Și slujitorii lui s-au dus la han, iar bucătăreasa s-a culcat.

— O să mă ocup eu, bodogăni James. Eu le fac pe toate.

— Aveți cheia de la pivniță? Să-l trezesc pe domnul Wilson, lacheul de la ospătărie?

— Nu. Regele nu bea din pivnița voastră. Are vinul lui, la el în cameră. Am cheia. Culcă-te la loc. O să-l servesc eu.

Luă un pahar și o carafă din bufetul de pe hol și urcă treptele. Ușa de la camera regelui era încuiată pe dinăuntru, dar când se apropie de ea pe dușumeaua scârțâitoare auzi orologiul de la Biserica Sf. Thomas bătând miezul nopții și, în același timp, zgomotul ușor al unui zăvor bine uns ce era tras înapoi. Fu cuprins de o fericire desăvârșită. Era în pragul dormitorului regelui, regele deschidea ușa, vasul aștepta. *Asta înseamnă triumful, se gândi James. Asta simți când izbândești.*

Regele deschise ușa și trase cu ochiul afară.

— Goarnă, zise James parola, îngenunchind.

— Ridică-te, răspunse regele indiferent. Nu vin.

James ridică fața spre rege, nevenindu-i să creadă.

— Maiestatea Voastră?

Regele se trase un pas înapoi în camera sa și-i făcu semn lui James să intre, indicându-i din cap să închidă ușa. Chipul lui brăzdat era vesel – un om încolțit, care râdea la urmă.

1. *Truckle bed* în original, un tip de pat foarte jos și prevăzut cu roți, ce se depozita sub un pat obișnuit.

— Nu în noaptea asta.

— Portarul e plecat de lângă ușă. Fiul Maiestății Voastre, Alteța sa Regală, vă așteaptă cu flota sa. Am un om sub fereastră și încă unul pe chei, un vas pregătit să vă ducă la prinț. Putem pleca în siguranță acum...

Maiestatea Sa flutură din mână nepăsător.

— Da, da. Foarte bine, foarte bine. Dar o vom face în altă zi, dacă va fi nevoie. Vezi tu, îi domin. O să-mi propună un acord.

James simți că-l ia amețeala de stupoare, apoi își aduse aminte de omul înspăimântat care aștepta sub fereastra regelui.

— Trebuie să le spun unor oameni să plece, zise el. Oameni aflați în primejdie, care vă așteaptă. Nici eu însumi nu pot rămâne, dacă nu veniți. Dar vă implor să veniți, sire. Este șansa Maiestății Voastre...

— Îmi creez propriile șanse, zise regele, care se întorsese deja cu spatele. Poți să pleci.

— Vă implor, repetă James.

Își auzi vocea tremurând și roși, rușinat în fața regelui său.

— Vă rog, sire... Maiestatea Sa regina a trimis bani ca să tocmesc vasul. M-a însărcinat să vă salvez. Sunt la ordinele ei.

Regele se întoarse, zâmbetul îi dispăruse de pe chip.

— N-am nevoie să fiu salvat, zise el arțăgos. Sunt cel mai bun judecător al faptelor mele. Știu ce se petrece. Maiestatea Sa are minte de femeie, nu poate ști. Trimișii Parlamentului vin la mine în genunchi, cu propuneri generoase. Invazia scoțienilor i-a învățat că trebuie să negocieze cu mine, altminteri, data viitoare îi voi asmuți pe irlandezi asupra lor. Au văzut că țara se ridică la luptă în favoarea mea. Încep să-mi înțeleagă puterea; e nesfârșită, e veșnică. Pot să câștige o mie de bătălii, dar eu tot am dreptul meu. Parlamentul știe că nu poate să conducă fără rege. Fără mine.

James fu cuprins de o mânie trădătoare. Îi venea să pună mâna pe rege și să-l târască spre loc sigur.

— Maiestatea Voastră, jur înaintea lui Dumnezeu c-ar trebui să veniți acum și pe urmă puteți să negociați dintr-un loc în care sunteți în siguranță, avându-i alături pe soție și pe prinț. Viitorul lor depinde de Maiestatea Voastră, așa cum depinde și viitorul nostru, al tuturor. Oricât ar fi de bună propunerea, indiferent ce vă promite Parlamentul, cel mai sigur ar fi dacă ați discuta cu ei din Franța.

Regele se îndreptă de spate, zicând cu fermitate:

— Nu-mi voi părăsi niciodată regatul. Regatul meu nu poate să mă părăsească niciodată. Am fost hărăzit de Dumnezeu să fiu rege. Acest fapt nu poate fi înlăturat. Eu și supușii mei vom ajunge la un acord. Mă voi întoarce la Londra și Maiestatea Sa regina mi se va alătura acolo, la palatul meu de la Whitehall. Nu voi pleca pe furiș, noaptea, ca un hoț. Spune-i asta, încheie regele și-i arată lui James ușa, poftindu-l să iasă.

— Nu pot să plec fără Maiestatea Voastră! Am jurat!

— Aceasta este porunca mea.

— Maiestatea Voastră, vă rog!

Carol făcu un mic gest din mână pentru a-l întrerupe. James nu mai avea încotro, era nevoit să plece: porni atent, de-a-ndă-rătelea, după cum cerea protocolul regal, rămânând mereu cu fața la rege, până când simți inelul de aramă al ușii împungându-l în spate, și se uită țintă la rege, zicând încet:

— Maiestatea Voastră, mi-am riscat viața ca să vin să vă iau. Și un om loial așteaptă pe chei ca să vă însoțească în Franța. Și-a luat la revedere de la familia și de la țara lui. Vă va însoți în exil și nu vă va părăsi până când nu veți fi în siguranță. Avem un vas, vă vom duce la prinț, care vă așteaptă cu flota sa pe mare. Siguranța și libertatea vă așteaptă. Viitorul Maiestății Voastre – al nostru, al tuturor, depinde de hotărârea de-a mă urma acum.

— Îți mulțumesc că mă slujești, zise regele, care însă se așezase deja și se întorsese la scrisorile lui. Sunt recunoscător. Iar când îmi voi recâștiga drepturile, te voi răsplăti. Poți să fii sigur de asta.

James, gândindu-se tulburat că n-avea să mai fie niciodată sigur de nimic, făcu o plecăciune adâncă și ieși din încăpere. Când ajunse pe palierul întunecat, auzi ușa închizându-se încet în urma lui și zgomotul zăvorului tras la loc. Își spuse că era cel mai implacabil zgomot pe care îl auzise vreodată, asemănător cu pocnetul surd al securii călăului când, după retezarea gâtului, atinge butucul.



Jos, în stradă, omul fără nume tresări ca un câine speriat când zări silueta venind din ușa întunecată.

— Maiestatea Voastră, zise el lăsându-se în genunchi.

— Ridică-te, eu sunt.

James își săltă pălăria ca să-și dezvăluie chipul.

— Nu vrea să vină.

— Maică Precistă!

— Vino, șopti James. Ne întoarcem la han.

Merseră iute, pe un traseu ocolitor, pe alei întunecate și apoi de-a lungul cheiului pentru a-și lua aliatul din intrândul tăinuit. Cei trei se strecurară înăuntru pe ușa neîncuiată, apoi intrară în sala de mese. De îndată ce se închise ușa, James își scoase pălăria și-și azvârli pelerina. Se aruncă pe un scaun și își îngropă fața în palme.

— De ce nu l-ai silit să vină? întrebă unul dintre bărbați.

— Cum?

— Dumnezeule! Trebuia să-i fi spus!

— I-am spus.

— Nu știe în ce primejdie se află? În ce primejdie ne aflăm noi? Cum a putut să ne lase să trecem prin toate astea pentru el și apoi să nu vină? Plănuim totul de săptămâni întregi!

— De luni întregi. Crede că vor face o înțelegere.

— De ce n-ai insistat?

— E regele. Ce puteam să spun?